

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

11. zvezek.

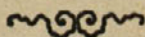
Papeža Benedikta XV. prva okrožnica.

Ko smo bili povzdignjeni na stol sv. Petra, seveda dobro si svesti, kako malo smo kos toliki nalogi, smo z najvišjim spoštovanjem molili sklep previdnosti božje, ki je našo nizko osebo povzdignila na tolikanj visoko stopnjo. Če smo pa, ne oboženi sè zadosti hvale vrednimi zaslugami, vendar zaupljivo sprejeli opravljanje najvišje škofovske službe, sprejeli smo je le v zaupanju na božjo dobrotljivost, nikaker ne dvoječ, da nam bo podelil primerno moč in pomoč on, ki nam je naložil breme največega dostojanstva. — Ko smo pa s te apostolske višine vso čredo Gospodovo, naši skerbi izročeno, ogledali, nas je z grozo in neizrekljivo britkostjo zadel grozoviti pogled vse te vojske, ker smo videli, kako se tolik del Evrope, z ognjem in mečem opustošen, erdi kervi kristijanov. Od dobrega pastirja Jezusa Kristusa, katerega mesto smo prejeli v vladi sv. Cerkve, imamo namreč, da vse, koliker jih je njegovih jagnjet in ovac, z očetovsko ljubeznijo objemljemo. In ker moramo, po zgledu Gospoda samega, pripravljeni biti, kaker tudi smo, za njih zveličanje, če treba, življenje dati, smo za gotovo sklenili, koliker bo v naši moči, ničesar ne opustiti, kar bi moglo po-

spešiti konec te nesreče. Za zdaj pa, preden po šegi in navadi rimskih papežev, ob začetku apostoljske delavnosti, cerkvene poglavarje vse v okrožnem pismu nagovorimo, si ne moremo kaj, da ne bi povzeli poslednjega glasu vmirajočega našega presvetega in nevmerljivega spomina vrednega prednika Pija X., glasu, ki mu ga je ob prvem hrupu te vojske apostoljska skerb in ljubezen do človeškega rodu tako rekoč iztisnila iz serca. Ko bomo torej mi sami, z očmi in rokami k nebu povzdignjenimi h Bogu klicali in molili, vse sinove sv. Cerkve, zlasti kateri so duhovniškega reda, kaker je on pregoreče opominjal, tako mi opominjamo in tudi lepo prosimo, naj nadalje na vso moč zasebno s ponižno molitvijo, očitno s pogostimi slovesnimi prošnjami vsegamgočnega Boga in Gospoda milo prosijo, naj se spomni svojega vsmiljenja in ta bič jeze, ki ž njim kaznuje narode zaradi njih grehov, odloži. In naj blagovoljno na strani stoji skupnim prošnjam Devica bogorodnica, ketere preblazeno rojstvo, ki ga denes obhajamo, je človeškemu rodu v njegovem obupu, kaker zarja miru zasvetilo, ker je imela roditi njega, po komer je hotel večni oče vse spraviti, »pomirjajoč po kervi njegovega križa to, kar je na zemlji ali kar je v nebesih.« (Kološ. 1, 20).

Tiste pa, ki vladajo narode, lepo in priserčno prosimo, naj vse svoje razpore žertvujejo koristi človeške družbe; naj pomislijo, kako dovolj hudega to vmerljivo življenje spremlja, da ga ni treba še bolj vbozega in nesrečnega delati; naj jim bo zadosti, kar se je že poderlo, zadosti, kar se je že prelilo človeške kervi; naj se torej podvizajo misliti na mir in roke si podati; prelepo plačilo bodo zato prejeli vsak zase in za svoj narod; najboljše zasluge si bodo pridobili za človeško družbo; nam pa, ki iz tega tolikega meteža ne majhine težave v samem začetku naše apostoljske službe skušamo, naj vedo, da bodo storili nekaj jako ljubega in zelenega.

Dano iz Vatikana dne 8. kimavca na praznik rojstva presvete Marije leta 1914.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXXV. POGLAVJE.

Zgledi poterjujejo nauk o koristi duhovnega veselja.

Da še bolj pokažemo koristi duhovnega veselja, hočemo povedati nekatere zgleds iz popisa življenja p. Zukija, zelo pobožnega redovnika.

Neka redovnica je želela prav popolno živeti. Poklicala je p. Zukija in vprašala: »Oče, kaj moram storiti, da bom prav sveto živela?« Pobožni služabnik božji ji reče: »Veseli se Gospoda in on ti bo dal hrepenenje tvojega serca. Navadi se v Bogu iskati vir svojega veselja, veseliti se, da moreš spolnjevati njegovo voljo, nanj misliti, ž njim občevati in njemu služiti.« Čez leta se je pokazalo, koliko lepega sadu je obrodilo to nebeško seme. Ko je namreč ta pobožna redovnica smertno nevarno zbolela, je poklicala duhovnika, pri katerem je pri vstopu v redovni stan opravila dolgo spoved. Ker je bil pa ta zadržan, so poklicali p. Zukija. Bolnica ga je precej spoznala in bila zelo vesela. Ker je pa ta pater ni spoznal, ga je ona spomnila na one besede, ketere ji je povedal, ko ga je prosila, kaj naj stori da bo popolno živela. Pristavila je: »Jaz sicer še nikaker nisem svetnica, kriva je moja zanikernost, vender se je z menoj zgodila velika sprememba, ko sem dobila oni Vaš nauk in ga začela spolnjevati.« Na to mu je povedala koliko izrednih milosti je prejela od Boga od onega časa, ko je pričela le v Bogu svoje veselje iskati. Zahvalila je služabnika božjega za tako dober svet, opravila pri njem sv. spoved in lepo mirno in veselo vmerla.

Drugi zgled je temu skoraj enak. Neki mladenič je k svoji smertni postelji poklical nekega redovnika. Ko je ta k njemu prišel, se mu ves srečen nasmehne in pravi: »Moj oče, kako sem vam hvaležen! Zdaj je ravno osem mesecev, ko sem bil pri vas in vas prosil za nekatere nauke za zveličanje moje duše in napredek v duhovnem življenju. Rekli ste mi le to: Imej veselje nad Bogom. O dragoceni izrek, o katerem lahko rečem,

kar je rekel Salomon o modrosti. »Ž njo vred pa mi je došlo vse dobro.« Modr. 7, 11. Ne morem dopovedati, koliko mi je to koristilo in koliko milosti mi je Gospod od tistega časa podelil. To naj Vam spričuje ta list, na katerega sem nekatere zapisal.« Pobožni mož je sprejel in shranil ta list, kot spominik božje darežljivosti do duše, ki mu z veseljem služi. Ni ga mogel brati, da bi se v Bogu ne veselil ter se ne užgal v ljubezni do njega.

Ako nam sv. pismo, ako nam lastna pamet in skušnja ta nauk poterjuje in nam veselje v Bogu tako priporoča, kot najboljši pripomoček v čednosti napredovati, kedo bi mogel to veselje grajati pri služabnikih božjih, kaker bi s tem postali prederzni in bi le preveč v sé zaupali, ali pa se izpostavili skušnjavi, da bi pozabili na tako potrebno krotenje svojih čutov in zatajevanje samega sebe! Ke bi sveto veselje res toliko škodilo, zakaj sv. Duh tega ni povedal, ko on vender tolikokrat v stari in novi zavezi poveljuje in priporoča to veselje? Ali mar žalost nič ne škodi? Ali nisino dokazali, da je se žalostjo samo velika nevarnost za dušo združena? Modrost tirja, da živimo po pameti in se ne bojimo vsega, kar bi vtegnilo v kakem oziru kaj škoditi, ker se v duhovnem življenju kmalu najde kamen spotike skoraj na vsakem potu, ki mnoge zarad njih nepazljivosti k padcu pripravi. Pameten človek bo hodil tisto pot, katera mu prinese večje koristi, če tudi mora kako nevarnost poskusiti. To pa ni pot žalosti, temuč pot duhovnega veselja. Resnično vsa korist žalosti je le v tem, da človek svoje grehe obžaluje in se pred Bogom poniža. Pri tej koristi pa se kaže na drugi strani nevarnost maloserčnosti, potertosti, oslavljenja upanja in ljubezni, mlačnosti v molitvi in lenobe v službi božji. Duhovno veselje pa človeka ne reši samo teh nevarnosti, temuč prinaša tudi veliko koristi in boljših, kaker bi jih žalost dati mogla. Ona daje duši moč, odpovedati se čutnim dobrotam in čutnemu veselju, velikodušno premagati vse težave v duhovnem življenju, z gorečnostjo opravljati svoje molitve in premišljevanja in vedno vaditi se v čednostih, zlasti v ljubezni. Res je sicer, da pri tem duhovnem veselju človek lahko postane nečimeren, da preveč v sé zaupa, da hrepeni po čutni tolažbi bolj kot po trdni čednosti, vender ta nevarnost ni tako velika, se da premagati in tudi ne nastane vselej. Nespametno

bi pa bilo zaradi tacega negotovega zla, zapustiti pot, ki človeku prinese toliko dobrega.

Poslušajmo kaj pravi sv. Lavrencij Justinjan, ta v duhovnih rečeh tako modri učenik. »Boljše je in gotoviše na potu pobožnosti za voditeljico si izvoliti sladkost in duhovno radost, kakor pa žalost.« On pove tudi vzrok za to. Kedor hoče namreč lepo Bogu služiti, se mora zderžati posvetnega razveseljevanja, se mora zatajevati, svoje meso in svojega duha križati. Zarad tega mora prestati mnogo terpljenja in britkosti zaradi človeške slabosti, bolezni in zalezovanja hudobnega duha. Sveti Lavrencij nadaljuje: »Da ne pade, je potrebno, da ga duhovno veselje podpira. Zato je prav modro in Bogu dopadljivo, ako služabnik božji stiskan od teže svojega slabega mesa, od hudobnega duha napadan, od ljudi preganjan, od časnih skerbi prevzet, od čutnega poželenja vabljen, svojemu Bogu z veseljem služi, kakor ga Bog sam opominja po preroku: »Služite Gospodu v veselju.« Zakaj komu se bolj spodobi veselje serca, kakor tistemu, kateremu je obljubljeno občevanje z angelji, kateremu so obljubljena nebesa, gledanje Boga in večno veselje?« Na to se oberne zlasti do redovnikov in pravi: »Ti pa, služabnik božji, ti, ki si bil po božjem vsmiljenju poklican v redovni stan, odloži vso mračno žalost in potertost, veseli se vedno v Gospodu, ki te je iz nevarne vožnje po svetu otel in na kraj veselja, gotovosti in miru postavil. On te je po svoji veliki dobroti poklical iz teme greha v svojo prečudno luč milosti, te prištel trumi svojih svetih, te izbral za svojo službo, da prepevaš njegovo slavo, ti razodel brezdnost svoje modrosti in ti obljubil sodno oblast in večno življenje. Tebi zopet rečem, veseli se v Gospodu, da mu boš toliko raje in toliko bolj goreče služil, da se bo razširilo tvoje serce v njegovi tolažbi in milosti, da boš hitreje hodil po potu njegovih zapovedi in mu v neprestani hvaležnosti in goreči ljubezni vedno bolj dopadljiv postal. Zarad tega se veseli sè vso gotovostjo in brez pomisleka.«

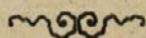
Mej ljubeznijo božjo in duhovnim veseljem je tako tesna vez, da se eno od drugega ne da ločiti. Čim večja je ljubezen tem večje je veselje v sercu, da je resničen izrek sv. Klementa Aleksandrijskega: »Celo življenje pravičnega je slovesen in svet

praznik.« Ker pa ima to veselje globoko v duši svoj sedež, se pri prijateljih božjih večkrat ne pokaže na zunaj. Marisketeri pravični se nam zavoljo njegovega ostrega življenja zdi žalosten; vendar pa opazimo pri večini svetnikov in pravičnih že na obrazu njih notranje veselje in mir. Poglejmo nekoliko zgledov pri tistih, ki so živeli samotno v puščavi. Sv. Pahomij je bil vedno vesel in dobre volje, dasi je bilo njegovo telo vse oslabeło zaradi ostrega življenja in zatajevanja. O sv. Romualdu pravi brevir, da je bil zmirom tako veselega obraza, da je razveselil vsacega, keder je ž njim govoril. Opat Tomaž, ki je trideset let zelo ostro in samotno živel in se odlikoval zlasti v molčečnosti, je imel tako prijazne oči in tako vesel obraz, da so ga imeli bolj za angelja ko za človeka. Sv. Atanazij pripoveduje, da je bilo velikega puščavnika sv. Antona od vseh drugih puščavnikov lahko spoznati po njegovem veselem obličju. Njegovo veselje, pravi ta sv. učenik, je bilo tako veliko, da ga ni mogla nobena reč zmanjšati, celo spomin na njegove grehe ne; vsaketeri keder ga je videl ali ž njim govoril, je bil potolažen in razveseljen. Paladij pravi o veliki trumi menihov (bilo jih je več kot pet sto) pod vodstvom opata Apolonija, da ni nikjer videl tolike zadovoljnosti in veselja ko pri njih; žalostnega ali potertega ni bilo mej njimi. Njih duhovni voditelj in oče si je vedno prizadeval to njih veselje ohraniti in vterditi. »Žalost, je rekel, ne sme vladati v srcih tistih, kterih zveličanje je v Bogu in upanje v nebesih. Ajdje naj žalujejo, Judje naj jokajo, grešniki naj vedno zdihujejo, pravični pa naj se vesele. Zakaj, ako se vesele že tisti, ki imajo posvetne dobrote, koliko bolj se moramo veseliti mi, ki smemo pričakovati in upati toliko veličastvo in večno blaženost? Ali nam ne pravi apostelj: »Veselite se vsigdar?«

Taki so bili ti služabniki božji in bi moral tudi ti biti, dragi bravec. Tudi ti bi si moral prizadevati za tako notranje veselje in to veselje bi se moralo tudi na tvojem obrazu brati. Pervo bi tebi koristilo in z drugim bi bližnjemu koristil. Saj je vsem prirojeno hrepenenje po veselju in vsem je zoperna žalost. Posvetnjake tudi nobena reč bolj ne zaderžuje od pobožnosti, kakor njih napačna sodba o nji. Predstavljajo si namreč pobožnost polno žalosti in mračnosti in mislijo, da se mora vsaketeri, ki po pobožnosti hrepeni, odpovedati vsemu veselju. Ako

pa vidijo, da je pri zvestih služabnikih božjih njih pobožnost in njih resno obnašanje združeno s pravo živahnostjo in veseljem, potem kmalu spremene svoje mnenje in bolj ugodno sodijo o pobožnosti. Čmeren in mračen obraz pa jih le poteruje v njih napačnem mnenju, jim budi strah in stud nad pobožnim življenjem in jih vedno bolj odganja od pobožnosti. Celo neki ajdovski modrijan je to spoznal in je zarad tega svojim učencem priporočal, naj bodo vedno prijaznega in ljubeznivega vedenja, »ker sicer bi tiste, ketere hočemo poboljšati, od sebe odpodili in prestrašili.«

Iz povedanega je razvidno, kaj je boljše, da svoje poslušavce ali bravece pridobimo za duhovno življenje. Eni slikajo to življenje tako, kaker bi človek ne smel družega kot žalovati, vedno na svoje grehe misliti, bati se ostre božje pravičnosti in večnega pogubljenja. Drugi pa uče, da je to življenje po izreku božjega Zveličarja »sladek jarem« in da ne more biti nihče zadovoljniši, kaker tisti, ki si je to življenje izvolil. Tak ima največ vzroka imenovati Boga svojega ljubeznivega očeta in nebesa svojo dediščino. Kaj bi moglo dušo bolj kot to potolažiti, kaj ji dati predokus nebeškega veselja? Pomislimo tudi kako Bog ljudi vabi v svojo službo in kako jih hudobni duh od nje odvrča. Bog nam stavi svojo službo pred oči ko nekaj lahkega, prijetnega in veselega, hudobni duh pa kot nekaj težkega, žalostnega in strašnega. Kedor je nespameten, posluša hudobnega duha, največega sovražnika njegove duše; mi pa poslušajmo ljubega Boga našega ljubeznivega očeta.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj na čast brez madeža spočeti Devici Mariji.

ENAJSTA ZVEZDA.

P. A. F.

Marija ljubi in varuje sveto Cerkev.

Sveto Cerkev je vstanovil Jezus Kristus, ki je še vedno njen nevidni poglavar in jo zmirom ljubi, varuje in za njo skerbi. Mati božja, ko mati vseh vernikov, vse ljubi in varuje.

Varovala je verne po Kristusovem vnebohodu in tudi po svojem vnebovzetju varuje sveto Cerkev, zlasti, keder jo napadajo njeni sovražniki. Sveta Cerkev se je v svojih stiskah vedno obračala proti nebu in svojo mater pomoči prosila do današnjega dne, presveta Devica Marija je pa vedno pomagala sveti Cerkvi, da je niso pokončali njeni sovražniki. Marija je bila od začetka s Kristusovo Cerkvijo, Cerkev pa ž njo. Na vsem svetu ni Mariji nič tako ljubo in drago, kaker sveta Cerkev. V mašnikih gleda namestnike svojega Sinu, v njih oblasti pa Jezusove zaklade. Iz ust mašnikov posluša Jezusove nauke, v njih rokah gleda presveto Jezusovo Telo; v njihovem varstvu so ovce in jagnjeta, za ketere je Kristus svojo predrago Kri prelil in vmerl. Zato prosi svojega Sinu Jezusa za duhovščino in navdihuje mladeniče, da stopijo v redovniški in duhovniški stan.

Za duhovnike in redovnike prosi potrebne milosti, da bi mogli delati za zveličanje duš. Marija prosi Boga, da bi verniki in duhovniki živeli v lepi edinosti; da bi duhovniki goreče oznañevali, verniki radi poslušali besedo božjo in se zveličali.

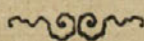
Vsi svetniki so sveto Cerkev in rimskega papeža spoštovali, častili in slušali; mej njimi se posebno odlikuje sv. Frančišek Serafinski. Za škofe in duhovnike je ves gorel, in to zahteva še vedno od vseh, ki želijo stopiti ali v frančiškanski prvi ali v spokorni tretji red. Blaženi Janez Forest, učen in goreč frančiškan, je v tem tako posnemal svojega duhovnega očeta sv. Frančiška, da je rajši v ognju vmerl, kaker da bi se bil odpovedal rimskemu papežu. Angleški kralj Henrik VIII. je prosil papeža, da bi mu dovolil odpustiti svojo pravo ženo in se z drugo poročiti. Ker mu ni smel tega dovoliti in mu tudi ni dovolil, se je papežu odpovedal in sam sebe za prvega poglavarja čez verne kristijane na Angleškem postavil zahtevajoč, da ga ko takega tudi res imajo. Blaženi Janez Forest in veliko drugih vernikov je verne svarilo, da naj ostanejo zvesti papežu. Kralj je dal vjeti in zapreti blaženega Janeza in druge; zahteval je od njih, da naj se odpovedo papežu in njega za takega na Angleškem pripoznajo. Ko ga kralj ni mogel pregovoriti, ne z lepa, ne zgerda, ga je obsodil v smert. Sedemdesetletnega Janeza so obesili na kol, tik pod njegovimi nogami so pa

ogenj zažgali, da se je počasi pekel in po dolgem in strašnem terpljenju je rajši vmerl, kakor da bi se bil rimskemu papežu odpovedal.

Po zgledu svojega duhovnega očeta sv. Frančiška in blaženega Janeza Foresta bodi tudi ti veren otrok svete Cerkve; spoštuj jo in ljubi kakor svojo mater. Vestno slušaj svetega očeta papeža, svojega škofa, svojega župnika in svojega spovednika; živi po njih naukih ter natančno spolnuj božje in cerkvene zapovedi. Bodi dober otrok svete Cerkve; zanjo se poteguj, zanjo delaj zlasti pri volitvah županov, deželnih in državnih poslancev in drugod. Ne meni se za preziranje, zaničevanje in preganjanje sovražnikov svete Cerkve. Pogostoma prosi brezmadežno Devico Marijo, naj varuje sveto Cerkev, papeža, škofo in duhovnike in blagoslavlja njihovo apostoljsko delo. S tem boš razveseljeval Mater božjo, sebi pa zadobil milost od nje, te bo varovala v življenju in smerti.

Mollitev.

O brezmadežna Devica Marija, duhovni otrok sem svete rimske Cerkve; za njo te prosim. Varuj jo; tolaži jo v skušnjah in podpiraj jo v nadlogah. Varuj svetega očeta, vidnega namestnika tvojega božjega Sinu, škofo in vse duhovne pastirje in redovnike, izprosi jim potrebno pomoč, da nas bodo na potu v večnost prav učili, previdno vodili in v nebesa pripeljali.

Iz pisem naših kitajskih misijonarjev.

P. H. B.

(Dalje.)

Menihe pa stare ženice spreobračati h drugi veri, je, če odštejemo izjeme, eno nainehvaležniših del. Misijonska zgodovina nam tako pravi. Mnogi misijonarji so osiveli v svoji službi, ne da bi bili le enega meniha vjeli v evangelijsko mrežo.

Zato je bil naš p. Engelhard tako vesel onega starega bonca, ki ga je na dan bratove nove sv. maše kerstil. Tako terde ravno stare ženice niso, vender je tudi ž njimi včasih prav velik križ, predno se dajo odtergati od malikov.

»Prav terde so stare ženice,« toži misijonar. »Kako ti imajo pripovedovati o raznih lesenih, kamenitih, železnih bogovih in njih čudežnih delih. Vboge ženice! Neketere se njim na čast prav strogo postijo, jedo le kako zelenjad ali koreninice, dajejo boncem miloščino, da bi za nje molili. Res vboge ženice! Ke bi se spreobrnile, kako pobožne kristijane bi lahko bile, vsem zgled! Hvala Bogu, imamo tudi take! Nekedaj so hodile v paganske tempeljne malikom zažigat kadilo, prižigat svečice, ter prosit bonce naj molijo za nje. Zdaj hodijo v naše kapele. Zažigat kadilo goreče molitve in prižigat svečice žive vere v edino pravega Boga.«

Sv. Duh pač navdihne kogar hoče, kedar hoče in kaker hoče. Njegovemu dihu se ne vpre nobena še tako terda gerča, ki je odločena, da enkrat zažari v svetišču pravega Boga, pa naj je treba tudi čudeža. O takih čudežnih navdihih božjih nam vedo misijonarji mariskaj povedati. Tako se je našemu p. Engelhardu sredi sečana tega leta to-le prigodilo:

»V tergu Pa-švej-i,« tako piše, »smo imeli že par let dva kerščena, pa misijonar še ni bil javno tja povabljen. Ko sem lani in letos parkrat šel skozi ta terg, se mi je čudna zdela nenavadna paganska prijaznost. Ko sem jih letos sredi sečana našel v enakem prijaznem razpoloženju, sem sklenil izrabiti to priliko. Vsedel sem se na trinogato leseno kozo, da se z gor-kim čajem in riževimi kruhki malo okrepčam za nadaljno pot na postajo Šia-pa-ho, kamer sem bil namenjen. Kaker povsod so me tudi tu radovedneži ogledovali od nog do glave in se mi vedno bolj bližali. Začel sem se z njimi pogovarjati. To so hitro spoznali, da jim ne želim slabega, toda kaj prav za prav namerjam, to jim je bilo nejasno. »Ali poznate tega in tega mojega kristijana?« Pri tem mojem vprašanju se z vidno zadovoljnostjo spogledajo in vskliknejo kaker otrok, ki je našel očeta: »Sen-fu, sen-fu« t. j. duhovni oče, duhovni oče! Povedo mi, da moja dva kristijana ne bivata v tergu, ampak pol ure proč. Prosiyo naj malo počakam, da ju pokličejo. Videč, da se

mi mudi dalje, se vjunačijo, češ imamo eno prošnjo. Kaj pa je, kar na dan, še tu bomo naredili pravično sodbo, če ste kaj v prepiru! Mislil sem, da mi bodo natrobili vse mogoče resnične in neresnične dogodke preteklih dni in mi prepustili razsodbo, kaker se mi je že parkrat pripetilo. Pa glejte veselje in radost! »Sen - fu«, me prosijo, »ostanite tu pri nas čez noč in povejte nam, kaj nam je storiti, da bomo tudi mi vaši.« Kaker me je ta prošnja vgodno iznenadila, ji vender ta dan nisem mogel vstreči, ker sem imel res važno in nujno pot na omenjeno postajo Šia-pa-ho. Ko sem jih navdušil za njih šklepe, ter jim obljubil, da jim bom ob prvi priliki spolnil želje, sem odrinil dalje. Po noči sem došel do cilja. Serce mi je veselo bilo kot še malokedaj. Boga sem hvalil mej potjo in ga prosil milosti, da bi mogel to doslej pagansko gnezdo spremeniti v cvetočo kerščansko občino.

Čez teden dni so me prišli ti novi katehumeni iskat na postajo Šia-pa-ho, češ da me že pričakujejo v posebej za to pripravljeni hiši. Takoj drugi dan sem odšel z njimi. Ko smo se bližali tergu, so začeli streljati z bombardami, da je mlado in staro vkup letelo. Hiša, kjer so me sprejeli, je bila še dokaj čedna. Vse se je drenjalo noter, da vidi evropejca. Kar obsipali so me s vprašanji vsake verste, kaker je sploh kitajska navada. Ko sem s primernimi odgovori za silo vse zadovoljil, sem jaz začel: Gdo je kristijan, ali misli postati, kako mu je ime, koliko let ima, kaj počne doma, koliko udov šteje družina itd., vse po kitajski šegi. Kar dobro se jim je zdelo, ko so videli, da sem dal napisati njih imena. Okoli dvajset družin se je oglasilo, kar je veliko. Opomnil sem jih, da imena še ne zadostujejo, treba se je zè vso vnemo poprijeti naših nauk in življenje po njih vravnati. V ta namen sem takoj najel ono hišo za šolo in določil učitelja. Obljubil sem jim tudi, da jim bom poskerbel za skromno molitevnico, če postanejo res dobri kristijani. Ko sem tako najpotrebniše vredi, sem odšel nazaj na osredno postajo Či-švej, kamer se mi je radi dvojne šole že mudilo. Imel sem namreč deset katehumenov, katerim sem za pirihe obljubil sv. kerst.«

S takimi očitvidno ne naravnimi spreobrnjenji Bog od časa do časa osladi obile grenkosti misijonarskega življenja. Kaplje

so, ki spreminjajo čase britkosti v čase opojnosti, ob katerih misijonar pozabi na ves trud in serka iz njih nov pogum za nadaljne grenke ure. Našemu misijonarju to redko veselje ni ostalo dolgo neskajeno. Doma ste ga že čakali dve pravdi. Naj nam sam pove, kaj je bilo!

»Neki paganski menih je raztergal svojemu kerščanskemu sinu svete podobe in jih nadomestil z maliki. Ta menih je bil prej oženjen. Ko mu je žena vmerla je dal edinega sinčka svojemu bratu, kaker je kitajska navada, sam je pa šel h kitastim boncem (so namreč tudi taki, ki se po celi glavi brijejo). Ko je sin dorastel v osemnajstletnega mladeniča, je ob enem se stricem, svojim drugim očetom, postal kristijan. Prav pobožna sta bila. Lani je stric umerl. Ker ni imel drugih bližjih sorodnikov je postavil posinovljenega Petra za dediča svojega premoženja. Ko je njegov pravi oče zvedel, da je sin dobil po stricu čedno hišico in še nekaj gotovine, je zapustil pagodo in se po mnogih letih vernil k sinu, da pri njem preživi večer svojega življenja. Ima jih že nad šestdeset.

Jaz bi gotovo ne bil imel nič proti temu, ako bi mož ne bil začel v svoji meniški gorečnosti vsiljevati našemu Petru paganskih neumnosti. Ko je namreč prišel v hišo, je pobral svete podobe, jih zmetal v kot in mesto njih razpostavil paganske figure. Na ta način je upal svojega sina zopet za paganstvo pridobiti. Ko jaz vse to zvem, grem takoj tja. »Kje so svete podobe?« vprašam Petra ostro in brez ovinkov. — »Oče jih je zmetal v kot,« odgovori preplašen. — »Gdo je gospodar te hiše?« vprašam dalje. »Jaz,« pravi Peter. — »Torej ti, ne tvoj oče, imaš odločevati, kake podobe bodo v tvoji hiši visele. Udaril sem ob mizo, da se je vse streslo. Nato sem se spravil nad navlečeno pagansko šaro, in polomil, kar se je dalo, in razmetal na vse strani. Res prav hud sem bil in gdo bi ne bil, če vidi tako oskrunjenje. Ko sem svete podobe, ki jih je Peter prinesel iz podstrešja, zopet razobesil sem sedel pomirjen k mizi, da se o stvari pomenimo natančneje. »Gdo je tvoj oče, kje je?« vprašam Petra. »Ga ni doma,« se oglasiyo radovedneži, ki so ves prizor gledali. — »Naj pride k meni v mesto, da se pogovoriva!« —

Pozneje sem zvedel, da je stari mnih sedel v podstrešju, ko sem jaz njegovim bogovom ude lomil in jih po tleh metal.

Gotovo je pesti stiskal in mermral, češ če se bogovi ne bodo maščevali, se bom pa jaz. Mislil sem, da bo starec skesan prišel k meni, da se poravnava. Za enkrat bi mu bil odpustil. Toda kaj stori? Komaj sem bil nekaj kilometrov daleč, spleza iz podstrešja in začne ohlajati svojo jezo nad svetimi podobami, ker si jo nad menoj ni upal. Vse je raztergal, oskrnil in sežgal. Ko to zvem, pošljem kristijana tja, da pozve, koliko je na vsem tem resnice. Bilo je žalibog vse res.

Ker to ni malenkostna reč, ampak ima lahko za misijonsko delo razne slabe nasledke, sporočim zadevo škofu in našemu foranijskemu vikarju (to je nekak misijonski dekan). Škof so mi odgovorili, da sem doslej prav postopal, v nadaljnjem sodnijskem postopanju pa naj me podpira moj foranijski vikarij. Ker je pa on dva dni od tu oddaljen, je v pismu do mandarina mojega okrožja mene pooblasil, da smem voditi pravdo. Napravil sem ovadbo. Mandarin je takoj poslal vojaštvo po rogovileža, da ga vklenjenega izroče pravici v roke. Drugi dan mu jih je dal naštetih kar pet sto. Pa to še ni bilo vse, dasi je mož začel kazati kesanje nad storjenim dejanjem. Mandarin, ki je našim misijonom jako naklonjen, je prišel sam k meni in mi dal na prosto določiti kazen za tega poredneža. Jaz se nikakor nisem hotel poslužiti dane ponudbe; rekel sem mu naj ga sodi po postavi, ki velewa, naj se varujejo naše pravice. Meni da sploh ni na tem, kaka kazen naj se mu še odmeri k že dobljenim udarom. Ako svoje dejanje obžaluje in da pismeno zaterdilo, da ne bo več rogovilil, naj se radi mene takoj izpusti.

Mandarin se je čudil moji mili sodbi. Jaz pa sem mislil, da ravnam v duhu naše sv. vere, če sem prizanesljiv. V tem slučaju se do denes še nisem kesal. Starec je britko obžaloval, kar je storil, in dal pismeno zagotovilo, da ne bo več kaj takega uganjal. Po desetdnevnem zaporu se je vernil na dom svojega sinu, kjer mora rad ali nerad gledati sv. podobe, če hoče, da se mu ne pripeti kaj hujšega.«

To je bila prva pravda, ki je misijonarju kalila veselje one bogate žertve. Poslušajmo za kaj je šlo v drugi!

»Pagani so zahtevali tudi od kristijanov denar za prirejanje svojih gledaliških predstav ali komedij, za kar pa nimajo pravice, ker se kristijani njih komedij ne smejo vdeleževati, niti jih podpirati.

Da je Kitajec v svoji veliki radovednosti vnet za vsake komedije je naravno. Zato so pri vsem njegovem nazadnjaštvu razne gledališke predstave tudi po deželi nekaj, kar mora biti. Posebnih domov za to ne potrebujejo. Lep, v kitajskem slogu sezidan oder postavijo na kraj, ki je na vse strani odpert. Tu nastopajo ob gotovih letnih časih igravci in menjaje po več dni in noči skupaj pasejo radovednost ljudstva, ki se gnete okrog odra. Gledavcev ne manjka nikoli. Ker mora vsaka hiša prispevati, da se stroški pokrijejo, hočejo od vsake hiše tudi uživati, kar so plačali. Komedije so dvojne verste, male in velike. Male so navadno jako dvojljive, mnogokrat naravnost pohujšljive predstave združene s petjem. Verše se navadno le ponoči. Velike so mnogokrat jako zajemljive in podučne. Igravci, oblečeni v zgodovinske noše, predstavljajo razne slike iz kitajske preteklosti in opevajo slavna dela svojih junakov. Odmore izpolnijo godci sè svojimi renami, strelci sè svojim bombardami itd.

Kljub temu pa, da je pri teh velikih komedijah mariskaj zajemljivega in podučljivega videti, so kristijanom splošno prepovedane, tim bolj seveda male, ki so večinoma pohujšljive. To pa zato, ker je pri vsaki kaj malikovavskega zraven. In kaker jim je prepovedano te komedije gledati, tako jim je tudi zabranjeno za nje prispevati.

Pagani nekega kraja v mojem okrožju se, kaker rečeno, za to prepoved niso zmenili. Zahtevali so gledališki prispevek tudi od kristijanov. Enega, ki ga jim je odrekel, so celo pretepli in mu polomili hišno opravo. Tudi h temu jaz nisem smel molčati. Zopet se obernem na foranijskega vikarija, kaj mi je storiti. Odgovori mi, naj ukrenem, kar za boljše spoznam. Jaz takoj pokličem občinske glavarje onega kraja in jim priporočim vso zadevo v poravnavo. Oni so se za njo res zavzeli, ter tako pokazali dobro voljo, le tisti, ki je od naših kristijanov denar zahteval in enega pretepel, ni hotel o kakem zadoščenju nič slišati. Ni kazalo drugega kaker mandarinu ga izročiti. In njegov ostri nastop je pomagal. Takoj drugi dan so prizadeti odgovorili na moje zahteve. Obljubili so od kristijanov izsiljeni denar verniti, onemu, ki so ga pretepli vso škodo poravnati, ter s pismom poterjati, da v prihodnje od kristijanov ne bodo več zahtevali gledališke doklade.«

Samostan sv. Klare v Ribnici.

XI.

Od konca 16. stoletja do zdaj.

Koliker se more soditi, so ostale redovnice, ki so tedaj živele v Ribnici, tudi po smerti opatinje Uršule zveste svoji katoliški veri; morda so skušale tudi očitno katoliško službo božjo ohraniti ali vnovič pridobiti, pa je bilo, zastoj. Samostan je bil v oblasti novovercev in ti so odpravili vse, kar se ni vjemalo z novimi nauki. Predstojnica ni imela biti več opatinja, temuč le gospa, ki so jo imenovali po latinko domina. Volile naj bi jo sicer samostanke, vendar ne same, tudi od dežele postavljeni provizorji naj bi oddajali svoje glasove. Vsakkratna domina naj ima nadzorstvo nad samostanom in pravico poravnavati kake notranje prepire. Vsaka samostanka je dobila svoje lastno gospodarstvo in stanovanje; sprejemale so se proti pristojbini in založbi določene glavnice. Posebna obleka in stroga klavzura se je prideržala. Gospodarstvo pa so oskerbovali provizorji, ki so polagali račune stanovom. Šele 13 let po smerti opatinje Uršule, 6. grudna 1599, je nekatoliška domina, Uršula Kerkdorf, dobila vodstvo samostana in še 10 let je bilo treba, dokler je bilo vse vrejeno. Samostanski red od leta 1572 se je 1610 prenovil in vladno poterdil. Vsakdanja služba božja je ostala, seveda po predpisanem luteranskem kalendru, tako tudi poduk dekliček v veri in ročnem delu. Vojvoda pa se ni mogel pomiriti, še 13 let poznej je skušal sè stanovi se pogoditi, kako bi dobil samostan spet v svoje varstvo. Sedem let je trajalo pogajenje, ali vojvoda ni mogel pripraviti stanov, da bi mu bili prepustili samostan; vendar je dosegel po posredovanju domine Cepelinove, da so se mu prepustile neke pristave z ribištvom, lovom in pravico do lesa, tudi si je prideržal podobne v cerkvi in veliki aljtar. Gospe domini in samostankam se je priznal nunski kor, velika spalnica, obednica, cele nad križnim hodiščem in samostanski vert; za vzderževanje vsega tega so imeli skerbeti uredniki.

Pozneje so se začela nova pogajanja. Ali vmes je prišla tridesetletna vojska in razderla vse. Kristijan, danski kralj, je

imel ko vojvoda holjštanjski verhovno poveljništvo nizkosaške zveze pa je bil l. 1626 na Brunsviškem pobit in njegovo vojaštvo je na begu poplavalilo Meklenburško. Vojvoda Adolff Friderik I. in Janez Aljbreht II. bi se bila imela vpreti; pa sta se zderžala, najberž ker sta mislila deželi prizanašati; ali s tem sta se zamerila cesarju. Cesarski poveljnik Valenštajn je prišel torej s svojo armado na Meklenburško, oblegel Ribnico in ko zmagalec vstopil v mesto ter tam objavil kraljevski odlok 28. kimavca 1626, kjer je obljubil mestu prizanesti in je samostanu sv. Klare poterdil pogodbo sè stanovi.

Ali vojska ni bila edina nadloga, ki je zadela Ribnico to leto. Že prejšnji dve leti je razsajala v mestu kuga, to leto pa je pobrala 448 ljudi, veliko število za mali kraj. In vender se moramo čuditi, da jih ni vzela še več, ker so se le hiše bolnikov za en mesec zapirale, merliči pa so se pokopavali v cerkvah mej molitvami šolskih otrok.

Pa šiba vojske je kmalu še hujše pela nad Ribnico. L. 1631 se je pripeljal čez Vshodno morje švedski kralj Gustav Adolff hoteč na pomoč priti meklenburškima vojvodoma; najprej je prišlo do boja s cesarskimi pri Rekniškim mostu in ko je nato Valenštajnova armada morala deželo izprazniti, so Švedi po nji hudo gospodarili; ropi, vlomi, tatvina, to so bile nadloge tistega časa; verhu tega je tudi živina močno cercala. Samostan so neprenehoma tuji vojaki nadlegovali, stanovanje in hrano zahtevali, in bilo jih je štirikrat toliko ko domačih prebivavcev v mestu. Sicer se je pod cesarskimi in tudi še pozneje večkrat sveta maša opravljala v samostanski cerkvi, ali mirnih dni je bilo malo. Tuje vojaštvo je porabljaló cerkev ne le za službo božjo, temuč kaker je bilo ravno treba, tudi za magazin.

Velika draginja leta 1664, nasledek slabe letine, je prišla ko tretja šiba za vojsko in kugo. Dolgo je gospodovalo siromaštvo v deželi, zlasti ker tudi z vestfaljskim mirom še ni bil tu konec vojnih nadlog.

Po sklepu tridentinskega cerkvenega zbora se je vernil tedanji deželni knez, vojvoda Kristijan Ludvik Meklenburg-Zverinjski, h katoliški veri, ali zastonj si je prizadeval, skozi 30 let, samostan sv. Klare zopet katoliški Cerkvi pridobiti in pod svojo oblast pripraviti. Pa dasi se mu to ni posrečilo, je vender

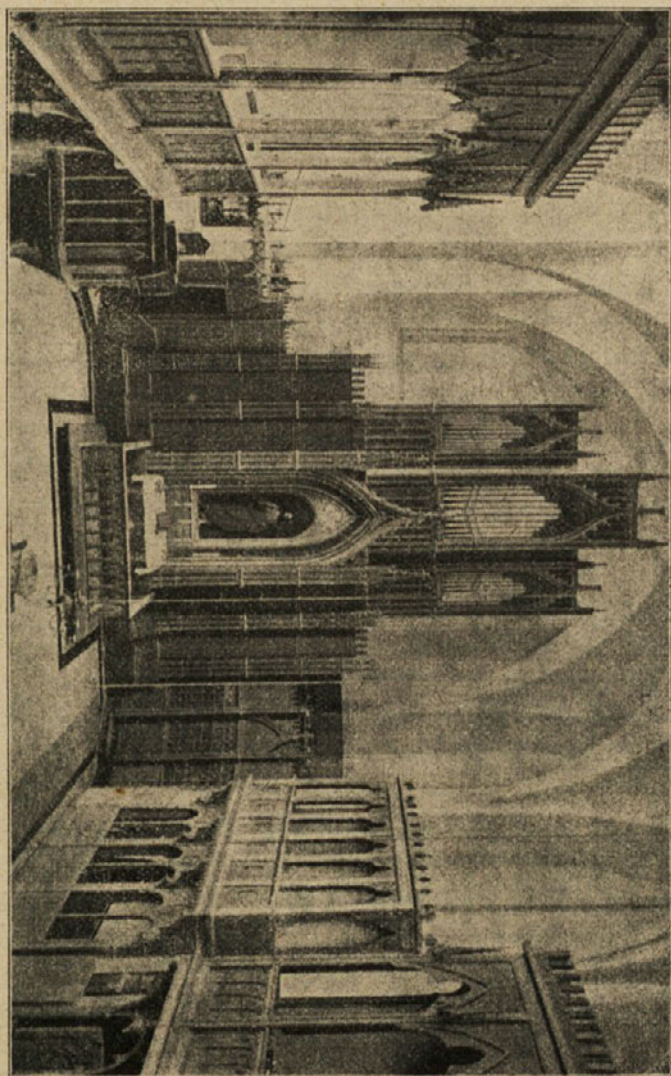
dal, na svoje stroške mariskaj popraviti in dozidati v samostanu, mej drugim enajsto stanovanje za samostanke, tako da je nadalje tudi enajsta devica mogla prebivati v samostanu in je bil krog dvanajstih z gospo domino ohranjen. Tudi je povečal samostansko posestvo s povernitvijo sadnega verta in dokupil 6 juter zemlje za njive, katerih prideljek je namenil za pšenico in vino za najsvetejši oltarni zakrament. Nadalje se je zavezal vojvoda Kristijan Ludvik dajati vsako leto divjačine iz svojih gozdov za samostansko mizo in vmerlim samostankam hraste za kersto. Ali deželni stanovi so ohranili patronatsko pravico nad samostanom in cerkvijo in sodbo v civilnih in kriminalnih rečeh.

18. stoletje je prineslo samostanu sv. Klare nove vojne nemire in velik požar, ki je 14. in 15. sušca 1759 vpepelil v mestu 220 hiš, je uničil tudi samostanski skedenj in hišo samostanskega urednika.

Ko je velika Napoleonova armada derla na Rusovsko, so taborile španske čete v Ribnici; mej njimi se je razširila griža in mnogo vojakov je vmerlo, tudi njih 78letni poveljnik. Vedno so tako imele device v samostanu priliko dela kerščanskega vsmiljenja zverševati in zasluge si pridobivati za deželo in knežjo hišo.

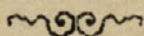
Še do današnjega dne vzderžuje 12 plemenitih devic staro vstanovo Henrika Leva Meklenburžana; do današnjega dne je to nekak samostan, nekak dom miru za vse, ki se mu bližajo. Nunski kor sè svojim oltarjem in kornimi stoli, tudi opatinjski stol z baljdahinom, vse je ohranjeno do današnjega dne. Cerkvena okna, ki jih je bilo nekedaj 14, so bila ščasoma vsa vmetno slikana s podobami svetnikov. 6. majnika 1578 jih je huda toča močno poškodovala, vender so se zopet popravila; ali viharji nove vere, poredna poulična mladina in steklarji so jih v teku stoletji vse pokončali, le eno s podobo preblazene Device se je ohranilo do zdaj. Drugih podob in kipov in raznih cerkvenih naprav iz katoliških časov se je tudi več ohranilo, tako ena sreberna, pozlačena monštranca, nekaj relikviarijev (posod so svete ostanke), več mašne obleke, zlasti dva mašna plašča iz zelenega žameta z vezenjem v raznih barvah itd.

Notranjost samostanske cerkve v Ribnici l. 1912.

Poglejmo še poslednji krat v to svetišče, kakor se nam kaže dandanašnji po 600 letih. Nekaj prikupljivega ima tiha samostanska cerkev na bregu Vshodnega morja še vedno ne le za domače, tudi za tujce, ki jo obišejejo. Notranjost sè svojo lepo leseno obleko v gotovskem slogu dobro de človeku; spominja ga ne le na minljivost vsega zemeljskega, govori mu tudi o slad-

kem nebeškem miru in prihodnjem povelečanju teles, ki tu počivajo, dokler jih zbudi poslednji dan, ko pride Gospod soditi žive in mrtve. Vse device reda sv. Klare, ki so nekedaj v tem samostanu živele, so pokopane namreč pod to cerkvijo, tako tudi nadaljne prebivavke, ki so tu po svoje Bogu služile, vse do leta 1830, poleg njih tudi več mašnikov in drugih vernih, ki so si tu dobili mesto svojega poslednjega počitka; tako mora biti ta hiša božja vsakemu kristijanu častitljiv in svet kraj. Bog daj le, da bi kmalu zopet kaker nekedaj tu prebival naš Gospod v svojem tabernaklju, da bi ga tu kmalu častile in molile prave hčere svete Klare, Bog daj, da bi se skoraj vsa Meklenburška stara slovenska dežela povernila v svojo staro katoliško Cerkev!

O sestanku patrov voditeljev tretjega reda naše provincije.

(Konec.)

Nadalje je poročal p. Avguštin, voditelj tretjega reda na Viču, o sprejemanju udov, o njih obljubah in smerti. Sklenili smo: Pri sprejemanju novih udov je treba previdnosti; natančno naj se pazi na lastnosti in napake, ki jih omenja prvo poglavje vodila § 1. Za sprejem naj se zglaši vsak v domači, kjer te ni, v najbližnji skupščini. Osebe iz krajev, ki imajo skupščino doma, naj se drugod nikakor ne sprejemajo. Osebe, ki služijo v mestih ali drugod, ali stanujejo zunaj dmačega kraja, se smejo sprejemati v kraju, kjer služijo ali stanujejo.

Za sprejem zglašene naj ima voditelj v posebnem zapisniku. Preden jih sprejme naj prebere njihova imena v odborni seji. Odbor naj pove svoje mnenje, ali se sprejmo ali odklonijo. Sprejete naj zapiše v zapisnik novincev in naj jih v letu poskušnje dobro podučuje. Sprejema naj se javno v cerkvi ob shodih ne manj ko dvakrat, pa tudi ne več ko štirikrat na le-

to. Sprejema naj voditelj sam, v redkih slučajih drugi, ki ima za to oblast.

Preden poteče leto poskušnje, naj voditelj odboru pri seji prebere imena novincev, ki imajo delati obljube. Odbor naj sklepa ali so vredni ali ne. Brez važnega vzroka ali iz kakih osebnih ozirov ne sme nobenega vrednega odkloniti, pa tudi nevrednih ne pripustiti k obljubam. Obljube naj delajo javno v cerkvi ob shodih in koliker razmere pripuščajo, slavnostno. Čas za obljube je določen, kaker za sprejemanje, največ štirikrat na leto, najmanj pa dvakrat. Pri sprejemu in pri obljubah naj bodo zraven tudi vsi drugi udje tretjeredne skupščine z redovnimi znaki.

Če kedo pol leta po doveršenem novicijatu noče priti k obljubam, naj se izbriše iz zapisnika novincev in naj se pozneje več ne pripusti k obljubam.

Voditelj naj vpiše še isti dan vse ude, ki so naredili obljube, v glavni zapisnik. Ti spadajo zdaj za vedno k njegovi skupščini. O tem pozneje več.

Obljube naj vsi udje skupno ponavljajo vsako leto 16. aprila ali nedeljo za tem.

Če kateri ud tretjega reda resno zboli, naj ga bližnji obiščejo in če je vbožen, naj po potrebi in moči pomagajo in mu strežejo, kaker samim sebi. Previdno naj ga, če je treba, opominijo, da naj vredí svoje časne zadeve, in prejme sv. zakramente, sami naj pa goreče molijo zanj. Ako vmerje, naj se bližnji vdeležijo pogreba in skupno in glasno tudi po mestih molijo častiljivi del sv. rožnega venca, ter kmalu darujejo za njegovo dušo sv. obhajilo in po mogočnosti odpustke. Pogreba naj se vdeležijo s tretjerednimi znaki in, kjer je navada, skupno za redovnim križem. Voditelj naj pa priporoči pri prvem shodu in v »Cvetju« rajne v molitev. V mestih in večih krajih naj imajo na cerkvenih vratih ali drugem pripravnem prostoru oznanilno tablo, kamer se napišejo imena vmerlih in čas pogreba. Da se smert udov pravočasno naznani, za to naj skerbi odbornik in zaupnica okraja.

Ta določila zadostujejo za kraje, kjer se deržijo udje tretjega reda stanovitno svojega bivališča. V mestih, terghih, obertnijskih krajih in že tudi v neketerih vaseh se pa z drugimi se-

lijo tudi udje tretjega reda. Za te velja razen omenjenega še sledeče:

Če se kateri ud preseli, naj spremembo stanovanja naznani v teku štirinajstih dni svoji odbornici ali zaupnici, da ta naznani voditelju ali odborni-seji, pri kateri se zapisnik vreja.

Ako se član izseli v okrožje druge skupščine, naj se tretjerednik(-ica) oglasi pred odhodom pri voditelju, ki naj mu v spremnico ali na list zapiše priporočilo na drugega voditelja, pri katerem bo izseljeni ud gostoval ko novodošel tretjerednik toliko časa, dokler bo tam stanoval. Ostane pa član skupščine, v kateri je delal obljubo, zato naj se ne vpiše v glavni zapisnik pod tekočim številom in naj se naznani njegova smert na skupščino, kjer je delal obljube.

Kedor se priseli, naj se naznani novemu voditelju, da ga vpiše v zapisnik priseljenih gostov.

Če se izseli v letu poskušnje, naj prosi za spričevalo dosedanjega voditelja in se ž njim priglasí novemu. Pod katerim voditeljem je delal obljube, tistega skupščini pripada in naj ga ta vpiše v glavni zapisnik pod tekoče število; oni, ki ga je sprejel, ga ohrani v zapisniku novincev. Dobro je, da mu voditelj obljube naznani, pa v glavni zapisnik naj ga vpiše le prej imenovani.

Načelo za zapisnik velja: Kjer je kedo delal obljubo, tiste skupščine član je in vedno ostane. Če se preseli, izseli, priseli, naj naznani voditelju, pod katerim je bil in h kateremu pride. Ta ga zapiše ko priseljenega člana v poseben zapisnik, oni pa zaznamuje v opazko: »Se je preselil v I.«

Da ni treba preveč knjig, se more proti koncu glavnega zapisnika določiti par listov za priseljence. Zapisnik za oglašene za vstop in za novince si lahko vsakedo sam naredi s tem, da sešije par pola in si v takem zvezku napravi predelke za imena, bivališče, obisk poduka. Za kroniko imajo novejši glavni zapisniki zadaj priložene vezane pole. Za zapisnik odbornih sej bo zadostovala knjiga, ki se za majhin denar dobi v vsaki knjigo-teržnici, ravno tako tudi za računski zapisnik. Dobra volja in gorečnost za red bo te male težave neopaženo premagala. Starih napak s temi določili ne bomo odpravili, novih se bomo pa obvarovali če bomo vsi edini. Da se to doseže, naj vizitatorji

in voditelji v prihodnje te sklepe skušajo vveljaviti po vseh tretjerednih skupščinah.

Namesto novomeškega voditelja, ki ni mogel priti na shod, je povedal ljubljanski najpotrebniše o poduku novincev. Poročilo je obsegalo poduk za kandidate tretjega reda t. j. za tiste, ki so se zglasili za sprejem, pa še miso sprejeti in poduk za novince, t. j. za tiste, ki so v letu poskušnje. Pri posvetovanju so bili sprejeti sledeči sklepi:

Vsak voditelj tretjega reda je dolžan podučiti kandidate in novince. Tiste, ki so oglašeni za sprejem, naj poduči vsaj v poglavitnih rečeh o sprejemu, o milostih, ki jih prejmejo pri sprejemu, kako imajo nositi redovno obleko, prejemati sv. zakramente in opravljati redovno molitev. Podučeni bodo novicijati dobro začeli; nepodučeni ljudje ga pa iz nevednosti slabo začno, zgubijo veselje in ne najdejo v tretjem redu tega, po čemer hrepeni njih serce. Prijatelji tretjega reda postanejo na ta način njegovi nasprotnika.

Še bolj važen ko poduk za kandidate je poduk za novince. Za to se nalaga vsem voditeljem tretjega reda v mestih in na deželi, naj ta poduk vestno opravljajo. V mestih naj ga imajo vsaki mesec, ali v cerkvi, ali v zakristiji, ali v župnišču in sicer posebej za moške, posebej za ženske. Na deželi naj se v to določi najmanj vsaki drugi mesec. Če voditelj sam nima časa, naj skerbi, da bo podučevala novince druga za to zmožna oseba. Novinci, ki bi se poduka ne vdeleževali, naj se ne pripustijo k obljubam. Voditelj ali njegov namestnik(-ica) naj v zapisnik za novince zaznamuje pri vsakem poduku, kateri so bili zraven, kateri so izostali neopravičeno. Ta zapisnik naj vizitator pri vizitaciji tudi podpiše.

Mnogo se vgiba, kako bi rešili mladino, ki iz šole izstopi. Ali ni misliti, da bi bila ravno v tem poduku taka moč?*)

Glede odbornih sej, katerih so se mnogi poročevalci na tem shodu doteknili, je posebej na kratko govoril ljubljanski voditelj, ker je svetotrojiški opravičeno izostal. Določili smo to-le:

*) Za poduk se lahko rabijo, dokler ne bo izdana posebna knjižica za to razni letniki »Cvetja« ali molitvenik: »Popotni tovariš«, ki se dobi pri vrtarju frančiškanskega samostana v Ljubljani.

Vsak voditelj je dolžan v določenem času sklicati odbornike oziroma odbornice k seji moškega oziroma ženskega odbora in sicer v mestih vsaki mesec, na deželi najmanj dvakrat v manjših, v večih skupščinah štirikrat na leto, ali tudi še večkrat, če zahteva potreba. Bolj važni predlogi in sklepi naj se zapišejo v poseben zapisnik, ki naj se z drugimi zapisniki hrani in daje vizitatorju v pregled. Pri teh sejah naj se voditelj pogovori in posvetuje o vseh zadevah tretjega reda. Pred sejo in po seji naj se opravijo molitve, ki so v obredniku tretjega reda v ta namen določene.

Voditelj tretjega reda v Brežicah je sam zadržan poslal pismemo poročilo o spregledu v raznih zapovedih vodila. Nekaj časa ga je nadomestoval p. definitor Kajetan. Poročilo našteva, kedo ima pravico dajati polajšave, v katerih zapovedih naj se polajša. Pravico polajšati ali v drugo dobro delo spremeniti iz važnih vzrokov kako zapoved vodila imajo generaljni in provincijalni minister, samostanski predstojnik, vizitator in voditelj tretjega reda vsak za svoje okrožje. Spovedniki ko taki nimajo te pravice.

Sklenili smo: Voditelji naj ne bodo preterdi, pa tudi ne premehki v podeljevanju polajšanj. Pretehtajo naj vzrok polajšanja, važnost zapovedi in naj okoliščinam primerno za čas resnične potrebe spremene zapoved v drugo dobro delo. Čez leto dni naj se ne polajšuje, ampak, če traja vzrok dalje, naj se dotični ud vsako leto z nova oglasi. Ne gre pa, da bi sprejemali v tretji red osebe, ki so vedno nezmožne izpolnjevati kako važno zapoved vodila n. pr. nositi redovno obleko itd. Bolezen pa sama opraviči in oprosti, kaker vodilo pri molitvi povdarja: »Če jih bolezen ne zadržuje.«

Ni pa dovoljeno vodila spreminjati. To je odobreno od sv. stolice v celem obsegu in vseh zapovedih. Nihče nima pravice, kaker se to sme zgoditi pri raznih družbah in kongregacijah, vodilo zljajšati, zapovedi krajem primerno izločiti ali dostaviti in tako prevkrojeno vodilo dati poterjati škofu ali drugi cerkveni oblasti. Pri tretjem redu tega ni. Vodilo je tu, ki ga brez dovoljenja sv. očeta nihče nima pravice premenjati. Predstojniki tretjega reda imajo pravico iz važnih vzrokov za gotov

čas posamezne zapovedi modro zamenjati ali njihove obveznosti oprostiti, nima pa pravice spreminjati vodila.

Po predavanju o letni vizitaciji skupščin se je ponovil že pri zadnjem katoliškem shodu storjen sklep, naj vsi tisti, ki jih tiče, skerbijo, da se bodo vizitacije redno vsako leto veršile. Zato so dolžni predstojniki samostana dati vizitatorja in ti vizitacijo vestno opraviti, voditelji krajevnih skupščin imajo pa dolžnost zanj prositi pri samostanskem predstojništvu. Da ne bo kakih zaprek in nepotrebnih zmešnjav, naj se krajevni voditelji že proti koncu prejšnjega leta oglasijo za vizitacijo in naznani, kateri čas bi jim bil zanj najbolj pripraven. Vizitatorji naj si potem do konca leta vizitacije primerno razdelijo za celo leto naprej in dajo načrt odobriti samostanskemu predstojniku, ki jim naj potem določenega časa več ne spreminja. Dobro bi bilo, da bi vsi vizitatorji, ali v zadnjem zvezku Cvetja prejšnjega leta, ali v prvem tistega leta naznanili vsaki svoje vizitacije.

Vizitatorji so dolžni vizitacijo vestno opraviti, pregledati in podpisati vse zapisnike- preiskovati kako se vodilo izpolnjuje, sklicati odbor k seji itd. Po vizitaciji naj pri shodu vseh udov opozorijo na splošne napake, pohvalijo dobro, čednosti vterdijo, slabo odstranijo. Potne stroške so dolžni poravnati tretjeredniki; posebne nagrade pa vizitator nima pravice zahtevati.

O d u h o v n i h v a j a h je predaval p. Henrik, voditelj v Pazinu. Omenjal je važnost duhovnih vaj za poživljenje redovnega duha in povdarjal, da je za nje dovolj snovi v vodilu, posebno v drugem poglavju. Za podlago naj služijo dolžnosti vodila in v njem priporočane čednosti. Pri posvetovanju smo določili, naj se da tretjerednikom v mestih priložnost opravljati jih vsako leto, na deželi naj pa voditelji po razmerah skerbe, da jih morejo opraviti vsako tretje, najmanj pa vsako peto leto. Bodo naj pa take vaje vedno določne in primerne za tretjerednike in ne samo splošne misijonske pridige.

Voditelj tretjega reda na Brezju je našteval, o č e m s e n a j govori na mesečnih shodih. Pred vsem naj se razlagajo zapovedi vodila, potem naj se povdarja zgodovina tretjega reda in njegov namen in pomen za sedanji čas. Primerno je go-

voriti o molitvi, o zatajevanju, o sv. zakramentih, duhovnem obhajilu, obiskovanju in češčenju presv. R. T., o cerkvenih obredih o odpustkih in pogojih, pod katerimi smo jih deležni, o raznih redovnih pobožnostih n. pr. devetdnevnica, serafinskem rožnem vencu, petnedeljski pobožnosti itd. Naši sklepi so: Pred shodom in po shodu je opraviti skupno na glas predpisane molitve. Na to naj se navadijo pri poduku za novince, da bodo vsi glasno odgovarjali. Oznani naj se dan in ura prihodnjega shoda, priporočijo imenoma od zadnjega shoda vmerli udje tistega kraja, naznani poduk za novince, odborne seje in času primerno drugo potrebno: kedaj se bo darovala za ude sv. maša, odpustki, vesoljna odveza, papežev blagoslov, redovne pobožnosti. Govor naj se vedno ozira na tretji red.

Zadnje predavanje na tem shodu je bilo o mejah posameznih samostanskih skupščin. Na kratko je bilo omenjeno sledeče: Na Slovenskem je tretji red sedaj precej razširjen, vendar ne tako, kakor bi lahko bil mej tako dobrim in vernim narodom. Mnogo župnij je, v katerih nimajo ne skupščine, ne podružnice tretjega reda, čeravno je nasprotno zopet težko najti župnijo, v kateri ne bi bilo nobenega uda tretjega reda. Brez pretiravanja smem terditi, da je na Slovenskem še tisoče dobrih duš, ki bi stopile v tretji red, samo da bi koga imele, ki bi jih noter peljal. Z osemintridesetletnim bolnikom v evangeliju tožijo pred vrati tretjega reda: »Nikogar nimam, ki bi me noter položil.« Voditelji samostanskih skupščin so prepričani, da bi bilo tu in tam dobro poskusiti vpeljati tretji red, pa mislijo si: V tej župniji nimam opraviti, ne pripada v moje okrožje, saj tam ni tretjega reda. Iz tega sklepam, da bi bilo za razširjanje tretjega reda zelo dobro, ke bi samostanski voditelji, pa naj bodo patri kapucini, minoriti ali frančiškani, določili meje, kateri dekanati ali župnije naj pripadajo temu in drugemu samostanu z ozirom na vstanavljanje skupščin tretjega reda. Če se to določi bo vsagdo vedel za svojo dolžnost in se bo bolj potrudil, da se v njegovem okrožju tretji red na koliker mogoče mnogo župnij razširi.

Drugi vzrok, da govorim za določitev mej skupščin posameznih samostanov je, da bi se vedeli dušni pastirji na pravi samostan oberniti in ravno tako tretjeredniki v slučaju potrebe. Vsi bodo vedeli, kje iskati sveta in pomoči.

Tretji vzrok: Neketere skupščine so se ustanovile v župnijah, ki so zelo oddaljene od onega samostana, ki je skupščino ustanovil, pa zelo blizu drugega, ki tam nima skupščine n. pr. Selca na Gorenjskem, ki so spadale k Ljubljani, namesto h kapucinskemu samostanu v Škofji Loki. Menda v onem času patri kapucini skupščin še niso ustanavljali. Take nenaravne meje se pri tem lahko zravnaajo.

Četerti vzrok: Organizacija tretjega reda tirja nekako celotno in premišljeno delo.

Peti vzrok: Brez določenih mej skupščin bi vtegnil kak pregoreč voditelj predaleč seči in nehote vžaliti soseda. Pri tem bi moglo priti do nesoglasja mej sobrati.

Iz navedenih in še nekaterih manj važnih vzrokov se mi zdi naravnost potrebno, da se dogovorimo mi mej seboj in naših samostanov voditelji tretjega reda z bližnjimi kapucinskimi in minoritskimi samostani, ketere župnije, ki še nimajo skupščin tretjega reda, naj pripadajo temu ali onemu samostanu. Pri tem delu naj nas vodi edino le serafinska ljubezen sv. Frančiška do zveličanja duš. Vsako samoljubje naj bo izključeno; iščimo le koristi tretjega reda. Clara pacta boni amici.

Pri posvetovanju je bilo sklenjeno, naj se meje dekanatov ali župnij za skupščine posameznih samostanov določijo. Vso zadevo naj vredí p. komisar tretjega reda in svoječasno meje v »Cvetju« sporoči.

Slednjič je bilo sklenjeno, naj samostanski voditelji tretjega reda po moči prihodnje leto povabijo krajevne voditelje svojega okrožja na skupni sestanek.

Po molitvi v zahvalo smo sestanek zaključili. Bog daj svoj blagoslov, da bi storjene sklepe res vsi izverševali.

P. S. Z.

Dobro premišljene in vsestransko pretehtane sklepe potrdim in vsem čč. voditeljem III. r. toplo priporočam, naj jih vestno in natančno zveršujejo v čast serafinskega sv. očeta Frančiška, v veselje sv. matere Cerkve in v blager našega dobrega ljudstva.

P. Angelus Mlejnik,
Min. Prolis.

Zgodovina Marijine mašne družbe.

(Konec.)*)

Pomenljivo za Marijino mašno družbo je leto 1874. Na prošnjo takratnega provincijalja P. Leona Zajdla (Seidl) in z odlokom škofa Ajhštetskega (Eichstätt) Frančiška Leopolda barona Leonroda je bila dne 3. febr. 1874 povzdignjena v pravo cerkveno bratovščino pod imenom brezmadežnega spočetja Marijinega, dne 26. junija 1874 pa je bila pridružena veliki bratovščini brezmadežnega spočetja v Aračeli v Rimu. Vsled tega so udje Mašne družbe deležni vseh odpustkov, milosti in dobrot, ki so imenovani veliki bratovščini že podeljeni, ali se ji bodo v prihodnje podelili.

Letno poročilo od 1875 obsega imena 105220 udov. In zmiraj dalje sega vnema za Mašno družbo, ki gre že davno čez meje Bavarske in Nemčije. Iz Avstrije, Francije, Švice, Belgije, Holandije, celo iz Amerike prosijo mnogi sprejema. Sme mo se nadejati, da skerbi vsak ud vestno za vsakoletno sv. mašo v namen družbe in tako raste sè številom udov tudi zaklad duhovnih milosti.

L. 1879 se je doseglo število 170000.

Naslednjih deset let je šlo skokoma kvišku: 1882 je pristopilo 25000 novih udov, 1883 se jih je dalo vpisati 45.659 in 1884 celo 56.467, tako da je to leto štela bratovščina 313.000 živih članov. Naslednja leta do 1890 se menjava število od 40 do 50 tisoč novosprejetih, v celem jih je pa že 500.000, pol milijona.

Tako mnogoštevilna priglašanja sledijo iz živega spomina na smert in skerbi za zveličanje.

Da opozorimo naše bravece na korist take medsebojne pomoči hočemo nekaj stavkov iz letnih izkazov semkaj postaviti. Imenik leta 1883 šteje Mašno družbo mej najlepše cvete Marijinega češčenja ter vabi k pristopu z besedami »Hoje za Kristusom« (I. 23.): »Ne zaupaj na svoje prijatele in bližnje in ne odlašaj svojega zveličanja na bodočnost; zakaj ljudje bodo

*) V zadnjem zvezku na str. 316. v 25. versti naj se namestu „posvečen l. 1722“ bere: „posvečen 20. septembra 1727.“

prej na tebe pozabili kaker misliš. Bolje je sedaj pravočasno si kaj preskerbeti, in nekaj dobrega naprej poslati, kaker pa na drugih pomoč se zanašati. Če sedaj sam zase ne skerbiš, kedo bo zate skerbil v bodočnosti? Kedo se te bo spominjal po smerti in kedo za te molil? Dokler imaš še čas, nabiraj si neumerljive zaklade.«

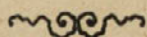
Letnik 1884 prinaša zgled sv. Monike, ki je želela ob svoji smerti le eno, namreč spomin pri daritvi sv. maše. Prosila je: »Pokopljite to telo, kjerkoli hočete, to naj vam ne dela skerbi; le eno prošnjo imam do vas, da se me spomnite pri G o s p o d o v e m a l t a r j u, kjerkoli se nahajate!« Ni li to želja vsakega, ki se loči s tega sveta? Naj je tudi usta ne morejo izgovoriti, pravi jo umirajoče oko, in ta prošnja mora toliko bolj geniti serca zaostalih, koliker bolj jih prešinja vera in pobožnost. Ti se deržijo besed, s katerimi časti sv. Avguštin svojo mater: Ni želela, biti slavno pokopana, in v imeniten grob položena; takih nalog nam ni dala. Vse, kar je od nas zahtevala, je bilo, da nas spomin nanjo vedno spremljaj k altarjem, kjer se daruje, kaker je bila prepričana, božja daritev.

O nadaljni rasti Mašne družbe, od l. 1870 naprej, so nam znana sledeča števila: Leta 1894: 570.000 članov, l. 1900: 655.473 članov, l. 1905: 680.761 članov, l. 1907: 675.632 članov, l. 1912: 741.190 članov, l. 1913: 769.399 članov.

V Avstriji se je Mašna družba posebno razširila po svetovnem evharističnem shodu na Dunaju l. 1912. Takrat so bile zbrane razne narodnosti širne Avstrije ter se navdušile za ta bogati zaklad milosti. Pravila Marijine mašne družbe imajo sedaj v svojih jezikih tiskana za Nemci tudi Čehi, Slovenci, Hrvatje, Poljaki, Slovaki in Ogri. Da so se pridobili vsi ti narodi, je zasluga P. Gašperja Wörtlmann, sedanjega kuratorja družbe. Ta za Mašno družbo neumorno delavni pater se je letos vdeležil evharističnega shoda v Lurdu. Hotel je Mašno družbo vrediti na Francoskem in na Španskem, ali prehitela ga je vojska na njegovem potovanju. Do sedaj se ni vernil v Ingolštadt in od 29. julija sploh ni nobenega glasu o njem. Najberž ga, kaker mnoge druge popotnike, zadržujejo na Francoskem ko vojnega jetnika. Priporočamo ga vsem bravcem »Cvetja« v molitev!

Na Slovenskem so bila pravila dotiskana spomladi 1913. Udje so se pridno priglašali, tako da se je spomladi l. 1914 pričelo z razpošiljanjem 2. tisa. Od 15. avgusta 1913 do 1914 je pristopilo s celega sveta nad 60.000 novih članov. Med njimi tudi lepo število Slovencev. Zato sklenemo to poročilo z željo, da bi se Mašna družba, kaker se je na Slovenskem lepo začela tudi naprej stanovitno razvijala. Kedor želi k njej pristopiti, naj se oglasi v bližnjem frančiškanskem samostanu ali piše naravnost na sedež slovenske podružnice z naslovom: **Uprava Mašne družbe v frančiškanskem samostanu v Mariboru.**

P. E. L.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o upanju.

I.

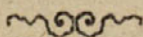
Vera nas uči, da nas Bog zveličati hoče, ker je neskončno dobrotljiv, in da nas, ker je vsegamogočen, lahko zveliča. Kerščansko upanje pa pravi, ker nas Bog hoče zveličati in nas lahko zveliča, da se tudi zanesti moremo, da nas bo gotovo zveličal. Vera nam kaže Boga zvestega v svojih obljubah in neizrečeno dobrotljivega do tistih, kateri se na njega zanašajo; kerščansko upanje pa nam pravi, da naj se torej le terdno brez vsega dvojenja na njegovo neskončno dobroto zanašamo, ter ga iščemo s celim srcem in da naj bomo potlej brez skerbi, ker našli ga bomo.

II.

Kerščansko upanje pa ne obseže samo večnega življenja in samo duhovnih sredstev tisto doseči, ampak tudi vse, kar koli nam je v naše časno življenje potrebno, torej da mi upamo od Boga večno zveličanje in vse potrebne pomoči ga doseči, da ne le samo to, temuč smemo zraven tudi časne in telesne dobrrote od Boga upati, koliker so nam k zveličanju potrebne.

III.

Jaz vam leté resnice lepše razložiti ne morem, kaker če vam jo tako povem, kaker nam jo je sam Kristus povedal: »Nikar tolikanj ne skerbite, je rekel, za svoje življenje, kaj boste jedli, in za telo, s čem se bote oblačili; ali ni življenje več kaker jed, ali ni tudi telo več kaker oblačilo? Poglejte ptice pod nebom, one ne sejejo, ne žanjejo in tudi v žitnice ne spravljajo in vender jih vaš nebeški Oče živi. In, ali niste vi več kaker one? Gdo izmej vas si je v stanu le za en komolec svoje življenje podaljšati? In zakaj tolikanj za obleko skerbite? Poglejte lilije na polju, kako lepo rastejo; one ne delajo, ne predejo in ne šivajo in povem vam, da še Salomon v vsi svoji časti ni bil tako kaker one oblečen. Če pa Bog travo na polju, ketera denes stoji in se bo že jutri v peč, v ogenj vergla, tako lepo oblači, kolikanj bolj bo tudi nas s potrebnim oblačilom preskerbel? O maloverni, nikar tedaj s toliko skerbjo ne recite: kaj bomo jedli, kaj bomo pili in s čem se bomo oblačili. S takimi britkimi skerbmi se le neverniki martrajo; saj vaš nebeški Oče ve, da vsega tega potrebujete. Iščite torej nebeško kraljestvo in njega pravico in vse drugo vam bo že priverženo.«

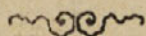

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine brezjanske: Helena Makorel, Marija Rozman iz Ljubnega, Frančiška Kapič iz Breznice, Frančiška Dejak iz Koprivnika, Andrej Pillmann iz Rovt, Apolonija Mihelič iz Nos (vneta tretjerednica, dobra in skerbna mati); brežiške: Frančiška Glogovšek, Ana Rožman iz Artič; Frančiška Krofelj, Ana Šetinec iz Brežic; Terezija Šoba (mati gospoda župnika); Cecilija Mlakar, Janez Zupančič (padel v vojski v Galiciji), Jožefa Šoba sè Zdol.

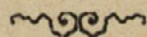
Dalje se priporočajo: J. V. v čast sv. Jožefa za poterpežljivost in vdanost v voljo božjo; E. K. dekle Marijine družbe

v čast brezmadežni devici in sv. Elizabeti za pomoč v skušnjah in dosego potrebnih milosti; M. K. na čast presv. Sercu Jezusovemu in sv. Antonu Padovanskemu za ljubo zdravje in pomoč božjo v dušnih in telesnih potrebah; M. K. priporoča Materi božji in sv. Martinu vojake v vojski, da bi se srečno vernili; E. K. priporoča svoji dve sestri, brata in njih družine za pomoč božjo in dosego potrebnih milosti; M. V. priporoča nekega gospoda duhovnika brezmadežni Devici in sv. angelju Rafaelu za tolažbo in rešitev; M. C., tretjerednica, da bi dobila primerno službo; T. V. Materi božji in sv. Tereziji za stanovitnost v dobrem; M. V., Marijina hči, za potrebne milosti v dušnih bojih; M. K. v čast brezmadežni Devici za zdravje; S. P. za spreobrnjenje terdovratnega človeka; M. O. na čast sv. Jožefa za zdravje; M. V. v čast Materi božji v važnih zadevah; J. S. za srečo svoje sestre.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: M. B. presv. Sercu Jezusovemu za povernjeno ljubo zdravje po srečno prestani težki in nevarni bolezni; A. V. sv. Anton Padovanskemu za prejeto milost v neki časni zadevi; M. K. presv. Sercu Jezusovemu in Mariji pomočnici za vernjeno zdravje po dolgi in hudi bolezni; M. V. presvetemu Sercu Jezusovemu in Marijinemu.

Za kitajski misijon

so darovali v Kamniku: Anton Cerar: 120 K; Franc Ocepek (za kitajčka): 30 K; neimenovana: 20 K; uredništvo »Bogoljuba«: 60 K; dr. Jožef Lesar, kanonik: 20 K; neimenovana za dečka (Anton Pad.): 50 K; neimenovana: 10 K; Uršula Novak: 8 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1915.

Mesec januar ali prosinec.

1. **petek**: novo leto. V. O., P. O.
2. sobota: osmina sv. Štefana, m.

16. sobota: sv. Berard in tovariši, m. r. **P. O.**

3. **nedelja**: Ime Jezus **P. O.** osmina sv. Janeza ev.
4. pondeljek: osmina nedolžnih otrok.
5. torek: sv. Telesfor, p. m.
6. **sreda**: razglasenje Gospodovo. V. O., P. O.
7. četrtek: mej osmino razglasenja Gospodovega.
8. petek: mej osmino razglasenja Gospodovega.

17. **nedelja**, 2. po razglasenju Gospodovem. Ime Jezus **P. O.**; sv. Anton, opat.
18. pondeljek: sv. Petra stol v Rimu.
19. torek: sv. Marij in tovariši, m.; sv. Kanut, m.
20. sreda: sv. Fabijan in Sebastijan, m.
21. četrtek: sv. Agneža, d. m.
22. petek: sv. Viencij in Anastazij, m.
23. sobota: zaroka bl. dev. Marije.

9. sobota: mej osmino razglasenja Gospodovega.
10. **nedelja**, 1. po razglasenju Gospodovem; bl. Egidij, sp. 1. r.
11. pondeljek: mej osmino razglasenja Gospod.; sv. Higinij, p. m.
12. torek: mej osmino razglasenja Gospodovega.
13. sreda: osmina razglasenja Gospodovega.
14. četrtek: sv. Feliks, m.
15. petek: sv. Pavel, puščavnik.

24. **nedelja**, 3. po razglasenju Gosp. sveta družina; sv. Timotej, šk. m.
25. pondeljek: spreobrnjenje sv. Pavla, ap.
26. torek: sv. Polikarp, šk. m.
27. sreda: sv. Janez Krizostom, šk. cerk. učenik.
28. četrtek: bl. Matevž, šk. 1. r.
29. **petek**: sv. Frančišek Saleški, šk. cerk. uč.
30. sobota: sv. Hijacinta, dev. 3. r. **P. O.**

31. **nedelja**: 1. predp. bl. Ludovika, vd. 3. r. **P. O.**

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v frančiškanskih, kapucinskih, minoriških, tretjeredniških in uršulinskih cerkvah.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška.

